

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 marca 2017 r. na podstawie ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym tj. z dnia 22 listopada 2017 r. (Dz.U. z 2017 r. poz. 2336) stwierdzono ustalenie ubezpieczenia społecznego rolników dla A. L. w zakresie ubezpieczenia wypadkowego, chorobowego i macierzyńskiego oraz w zakresie ubezpieczenia emerytalno – rentowego od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 15 grudnia 2016 r., a także ustanie obowiązku opłacania składek za ww. osobę od wymienionego dnia.

W uzasadnieniu decyzji wskazano, iż zgodnie z art. 3a ust. 1 powołanej wyżej ustawy, ubezpieczenie ustaje od dnia następującego po dniu, w którym ustały okoliczności uzasadniające podleganie ubezpieczeniu. Zgodnie zaś z art. 7 i 16 powołanej wyżej ustaw, ubezpieczeniu wypadkowemu, chorobowemu i macierzyńskiemu oraz emerytalno – rentowemu podlega z mocy ustawy rolnik, którego gospodarstwo obejmuje obszar użytków rolnych powyżej 1 ha przeliczeniowego lub dział specjalny. Z przedstawionych dokumentów wynika, że od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 15 grudnia 2016 r. A. L. prowadziła gospodarstwo rolne o pow. o, 9220 ha przeliczeniowych, w związku z tym ustaje obowiązek opłacania składek na ubezpieczenie społeczne rolników z mocy ustawy za rolnika A. L. od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 15 grudnia 2016 r.

Poinformowano także, że wyłączenie z ubezpieczenia społecznego rolników A. L. skutkuje wyłączeniem z ubezpieczenia zdrowotnego wraz z członkami rodziny od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 15 grudnia 2016 r.

Decyzja zawierała pouczenie o przysługującym prawie do wniesienia odwołania do Sądu Okręgowego w Łodzi w terminie miesiąca od daty doręczenia decyzji oraz, że po upływie tego terminu decyzja stanie się prawomocna.

(decyzja - k. 62 akt KRUS)

W dniu 11 października 2017 r. A. L. złożyła wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania, powołując się na wprowadzenie jej w błąd przez pracownika KRUS, składając jednocześnie odwołanie od powyższej decyzji.

(wniosek – k. 2 – 3; odwołanie – k. 4 -7)

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podtrzymał swoje stanowisko w sprawie i wniósł o odrzucenie odwołania. Wskazał, że podtrzymuje argumenty zawarte w zaskarżonej decyzji ponadto, iż wnioskodawczyni została pouczona o możliwości i sposobie odwołania, zaś takowego nie złożyła. Wskazano również, że wnioskodawczyni nie została wprowadzona w błąd i rozmowa, na którą powołuje się we wniosku nie miała miejsca, gdyż z każdej przeprowadzonej rozmowy są sporządzone notatki.

(odpowiedź na odwołanie – k. 8 – 9)

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie. Wnioskodawczyni poparła odwołanie. Pełnomocnik KRUS wniósł o jego odrzucenie.

(stanowiska stron e-protokół z dnia 26 kwietnia 2018 r. - 00:26:21 - 00:30:48 - płyta CD - k. 59)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Zaskarżoną decyzją z dnia 29 marca 2017 r. na podstawie ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym tj. z dnia 22 listopada 2017 r. (Dz.U. z 2017 r. poz. 2336) stwierdzono ustalenie ubezpieczenia społecznego rolników dla A. L. w zakresie ubezpieczenia wypadkowego, chorobowego i macierzyńskiego oraz w zakresie ubezpieczenia emerytalno – rentowego od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 15 grudnia 2016 r., a także ustanie obowiązku opłacania składek za ww. osobę od wymienionego dnia.

Decyzja zawierała pouczenie o przysługującym prawie do wniesienia odwołania do Sądu Okręgowego w Łodzi w terminie miesiąca od daty doręczenia decyzji oraz, że po upływie tego terminu decyzja stanie się prawomocna.

(decyzja - k. 62 akt KRUS)

Powyższą decyzję wnioskodawczyni otrzymała w dniu 4 kwietnia 2017 roku

(potwierdzenie odbioru k- 102 akt KRUS)

Wnioskodawczyni nie złożyła odwołania od ww. decyzji w terminie wskazanym w pouczeniu.

(okoliczności bezsporne; zeznania wnioskodawczyni A. L. e protokół z dnia 26 kwietnia 2018 r. - 00:02:01 - 00:21:17 w zw. ze protokół (...):21:17 – 00:26:14 płyta CD k. 59)

Z powodu bytności wnioskodawczyni w KRUS zawsze były sporządzane notatki,

(notatki w aktach KRUS).

Decyzją z dnia 23 maja 2017 r. Prezes KRUS ustalił nadpłatę zasiłku chorobowego w okresie od dnia 13 czerwca 2016 r. do dnia 9 grudnia 2016 r. oraz od dnia 10 grudnia 2016 r. do dnia 15 grudnia 2016 r. w kwocie 1860, 00 zł z powodu wyłączenia A. L. z ubezpieczenia społecznego w okresie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 15 grudnia 2016 r. Zobowiązano wnioskodawczynię do zwrotu wskazanej kwoty.

Decyzja zawierała pouczenie o przysługującym prawie do wniesienia odwołania oraz, że po upływie miesiąca decyzja stanie się prawomocna.

(decyzja – k. 86 akt KRUS)

W dniu 20 czerwca 2017 r. A. L. złożyła od powyższej decyzji odwołanie do Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi. Sprawa została zarejestrowana pod sygn. akt X U 1545/17 i jest w toku.

(odwołanie – k. 20 – 23)

W dniu 11 października 2017 r. A. L. złożyła wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania od zaskarżonej decyzji, powołując się na wprowadzenie jej w błąd przez pracownika KRUS, składając jednocześnie odwołanie od powyższej decyzji.

(wniosek – k. 2 – 3; odwołanie – k. 4 -7)

W dniu 3 lutego 2017 roku wnioskodawczyni urodziła syna

(niesporne , akt urodzenia w aktach KRUS –k 64)

Powyższy stan faktycznych Sąd Okręgowy dokonał w oparciu o całokształt materiału dowodowego znajdującego się w aktach sprawy, w tym w aktach ZUS, w postaci powołanych dokumentów oraz zeznań wnioskodawczyni złożonych na rozprawie. Zgromadzone dokumenty nie były kwestionowane przez żadną ze stron, pozwalając na dokonanie na ich podstawie bezspornych ustaleń.

Sąd w znacznej mierze pominął dowód z zeznań wnioskodawczyni z uwagi na wysoce nieprawdopodobną treść złożonych zeznań i ich nielogiczność. W ocenie Sądu twierdzenia wnioskodawczyni o wprowadzeniu ją w błąd przez pracowników organu rentowego są niewiarygodne. Ponadto podkreślić należy ,że wnioskodawczyni nie zgłosiła żadnych wniosków dowodowych aby wykazać prawdziwość swoich twierdzeń, pozostając wyłącznie przy własnych twierdzeniach. Przede wszystkim podnieść należy ,że z rozmów z wnioskodawczynią, jeżeli miały miejsce w organie rentowym pracownicy sporządzali notatki, jeżeli rozmowy te miały istotny charakter. Ponadto jak zasadnie podnosi

pełnomocnik organu rentowego pracownicy co do zasady takich pouczeń ubezpieczonym nie udzielają i nie mieli żadnego interesu aby wprowadzić wnioskodawczynię w błąd. Należy również przyznać rację pełnomocnikowi organu rentowego, że złożenie odwołania przez wnioskodawczynię ma związek z zaskarżeniem kolejnej wydanej w jej sprawie decyzji, dotyczącej obowiązku zwrotu nadpłaconych świadczeń z ubezpieczenia rolniczego, co było konsekwencją wydania spornej w tym procesie decyzji. Racjonalne w ocenie Sądu jest zatem wersja przedstawiana przez organ rentowy, że wnioskodawczyni złożyła z opóźnieniem odwołanie ponieważ wynik jej procesu o zwrot świadczenia z ubezpieczenia bezpośrednio zależy od wzruszenia prawomocnej decyzji z dnia 29 marca 2017 roku.

Skoro wnioskodawczyni nie zgadzała się z wydaną przez KRUS decyzją miała ona możliwość odwołania. Aktywność A. L. pojawiła się wówczas, kiedy otrzymała zobowiązanie do zwrotu nienależnie pobranych świadczeń, wtedy też złożyła odwołanie skutecznie i w terminie oraz podjęła kroki w celu wzruszenia prawomocności decyzji o wyłączeniu jej z ubezpieczeń.

W tym miejscu należy wskazać, że to na stronie ciąży obowiązek udowodnienia okoliczności, z których wywodzi skutki prawne. Wnioskodawczyni była pouczona o obowiązku składania wniosków dowodowych.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Wniesione odwołanie od decyzji Prezesa KRUS z dnia 29 marca 2017 r. podlega odrzuceniu.

Zgodnie z art. 477⁹ § 1 i § 3 k.p.c. odwołania od decyzji organów rentowych wnosi się na piśmie do organu, który wydał decyzję, lub do protokołu sporządzonego przez ten organ, w terminie miesiąca od doręczenia odpisu decyzji. Sąd odrzucił odwołanie wniesione po upływie terminu chyba, że przekroczenie terminu nie jest nadmierne i nastąpiło z przyczyn niezależnych od odwołującego się.

Z okoliczności rozpoznawanej sprawy wynika, że odwołanie zostało wniesione po upływie prawie pół roku od dnia doręczenia wnioskodawczyni decyzji w dniu 4 kwietnia 2017 roku. Decyzja zawierała szczegółowe pouczenie na temat możliwości wniesienia odwołania. Wnioskodawczyni takowego nie złożyła, akceptując tym samym treść decyzji oraz fakt uprawomocnienia się jej po upływie terminu 1 miesiąca. Niewątpliwie doszło, zatem do przekroczenia miesięcznego terminu do wniesienia odwołania, co stanowi podstawę do jego odrzucenia zgodnie z powołanymi przepisami.

W postępowaniu odrębnym, w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, nie prowadzi się postępowania o przywrócenie terminu w odniesieniu do odwołania, czyli pisma wszczynającego postępowanie. Sąd dokonuje oceny, czy przekroczenie terminu było nadmierne oraz czy nastąpiło z przyczyn niezależnych od odwołującego się. Sąd może potraktować spóźnione odwołanie tak, jakby zostało wniesione w terminie, pod warunkiem jednoczesnego spełnienia obu przesłanek: przekroczenie terminu nie może być nadmierne, zaś jego przyczyna musi być niezależna od odwołującego się (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 21 marca 2006 r., sygn.. akt III UK 168/05, Legalis nr 179355).

W niniejszej sprawie sama wnioskodawczyni przyznała, że odwołanie od decyzji ZUS z dnia 29 marca 2017 r. złożyła po upływie ustawowego terminu. Jednocześnie wnioskodawczyni nie wykazała, aby przekroczenie terminu było usprawiedliwione okolicznościami niezależnymi od odwołującej się. Wnioskodawczyni próbowała wykazać, iż przekroczenie terminu nastąpiło z powodu wprowadzenia jej w błąd przez pracownika KURS, nie mniej jednak nie zostało to w żaden sposób udowodnione, zaś z kolei KRUS ponad wszelką wątpliwość wykazał swoją rzetelność w zakresie postępowania dot. wnioskodawczyni.

W tym miejscu wskazać należy, że zgodnie z art. 6 k.c. to na wnioskodawczyni spoczywał ciężar dowodowy w niniejszej sprawie. Oparcie polskiej procedury cywilnej na zasadzie kontrydiktoryjności jedynie w wyjątkowych przypadkach pozwala Sądowi na podjęcie czynności mających na celu pobudzenie inicjatywy stron, a zasadą w tym zakresie jest samodzielne dążenie uczestników postępowania do wykazania prawdziwości podnoszonych twierdzeń. Jeżeli twierdzenie istotne dla rozstrzygnięcia nie zostanie udowodnione, to o merytorycznym rozstrzygnięciu sprawy decyduje rozkład ciężaru dowodu. Zatem strona, na której spoczywa ciężar dowodu, ponosi ryzyko ujemnych skutków

niedopełnienia swoich obowiązków w tym zakresie. Sąd Okręgowy uznał również, zgodnie z poglądem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku, iż nie jest zarówno zobowiązany, jak i uprawniony do przeprowadzenia dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (patrz wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76).

Wnioskodawczyni wykazała jakąkolwiek aktywność w zakresie zaskarżonej decyzji dopiero w momencie, kiedy otrzymała decyzję zobowiązującą ją do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia. Wniosła wówczas o przywrócenie terminu do złożenia odwołania podnosząc, zdaniem Sądu, nieprawdopodobne argumenty, na tle przeprowadzonego przed Sądem postępowania, których w żaden sposób nie udowodniła.

Reasumując, w niniejszej sprawie wnioskodawczyni ponad wszelką wątpliwość nie spełniła przesłanek pozwalających Sądowi na przywrócenie terminu do wniesienia odwołania. Co istotne, aktywność wnioskodawczyni spowodowana była nie faktem, iż nie zgadza się ona z treścią skarżonej decyzji, a następstwem tej decyzji w postaci decyzji zobowiązującej do zwrotu nienależnie pobranych świadczeń, od której to wnioskodawczyni złożyła odwołanie do Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi. W terminie miesiąca od doręczenia zaskarżonej decyzji wnioskodawczyni nie wykazała, że miały miejsce jakiegokolwiek okoliczności świadczące o braku jej winy przy złożeniu z opóźnieniem odwołania.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy w Łodzi na podstawie art. 477⁹ § 3 k.p.c. orzekł jak w sentencji postanowienia.

ZARZĄDZENIE

Odpis postanowienia wraz z uzasadnieniem doręczyć wnioskodawczyni.

Dnia 11 maja 2018 r.